

BOGDÁN LÁSZLÓ

Karvalytánc

BOGDÁN LÁSZLÓ (1948) Sepsiszentgyörgy

I.

Amszterdami sétánk közben a Vondel parkban figyelve a kis tavacskák körül cikázó, görkorcsolyás lányokat és a félrészegen nőikbe kapaszkodó szabadnapos tengerészeket, az úriasszonyokat, az öregurakat, a színes katrincás cigánylányokat, a kocsikat tologató kismamákat, a tavacskák közötti zöld szigetek gyepén labdázó gyerekeket – döntünk! Lehet, mégsem szállunk hajóra szeptemberben.

Holnap indulunk Józusra, húzza el a száját Natasa, különben ősszel ér oda az Androméda, addig még lesz időnk dönteni.

Most hol lehetnek?

Yorkban, és utána következik London, majd Normandia, Lisszabon. A Gibraltári-szoros, a Földközi-tenger. Barcelona, Valencia, Marseille, Genua, az Adria, a szigettenger. Idő van, ez a világ körüli utazás már nem is izgatja őt, inkább azt mesélné el, hogy miért hagyta ott tavaly ősszel az FSZB-t. Dédapámmal való találkozásának után, hirtelen, de nem előzmények nélkül lett elege a céltalan kergetőzéseiből. De dönteni csak akkor döntött, amikor átdobták Hollandiába, éppen minket kellett volna megfigyelnie, emlékszem? Megismerkedtünk velünk, visszament, határozott és lelépett. Egy ideig az öreggel kerengtek a két világ között, de a nürnbergi események, a Rodi kiállítása, az Anka balettbemutatója és az Ezüstpáholly leleplezése után, amikor velünk is közelebbről megismerkedhetett, ebből is elege lett! De csak az Univerzum könyvtárbeli látogatásunk után, december közepén döntött úgy, hogy elhagyja az öreget is, s végleg velünk marad, csatlakozik a kommunához.

Egy padon ülünk, közelebb húzódik hozzám, és akkor mesél először arról, hogy az elmúlt esztendőben, megismerkedésünk előtt, mivel is töltötte életét. A terroristákat, a drog-, fegyver- és gyerekcsempészeket hajszolta Oroszországban és a világban. Nincs mit tenni, sóhajt, a maffia behálózta a jóléti társadalmakat is, de Oroszországot is.

Az egész világot, szólok közbe, és kitűnő kapcsolataik vannak.

Te legalább tudtad, drágám, folytatja Natasa, *kikkel* harcolsz, az agrárémeiddel, a szenvedélyeiddel, a bürokratákkal, az ügynökökkel, de én csak kerengtem a világban, kerengőztem a terroristákkal, a kémekkel, és megtanultam, hogy soha nem szabad elveszíteni a fejünket, mert akkor nem éljük túl az éppen esedékes haláltáncot.

Igaz, bólintok, de te soha nem veszítetted el?

De igen, tavalyelőtt, 1992 októberében, Ulan Batorban, a felejthetetlen mongol fővárosban. Ugrának hívták, tudtad? 1924-ben keresztelték át.

Ez volt a mániájuk, Pétervárból Leningrád lett, s tudod, hogy Brassót is átnevezték Sztálinvárosnak, minden országban, a béketáborban volt Sztálinváros.

Részlet *A katona és a démon* című regényből.

Átdobtak oda, kortyol vodkájából, miután visszamegyünk a Frédi lakásába, a második emeleti szobánkba, és levetkőzünk. Meleg van, de nem akarja bekapcsolni a légkondicionálót, félti a torkát. El kellett kapnom egy mérnököt, aki ellopott egy atombombát és egy rakéta tervrajzát, amellyel célba lehetett volna juttatni. Ez közvetlenül a birodalom szétesése után volt, akkor már Kazahsztánhoz került a szovjet NASA, loptak mindent, amit lehetett. Hogy miért ment Urgába, nem is sejtettük. Követtem, ott akkor már megint kitörtek a zavargások, fél öt után európaiaknak már nem lehetett kimenni az utcára, mert meglincselték volna őket, az oroszellenesség tetőfokára hágott, de ha nem voltál orosz, akkor is széttéptek volna, hogyan magyarázhattad volna el, hogy te angol vagy, francia, amerikai? Délben mindenesetre egy hatalmas épület alagsorában, a vizeldék előtt elkaptam a fickót és két társát. Pszichikailag nem tudtam hatni rájuk, ez volt az első ilyen eset, meg is döbbsentett. Én soha nem szoktam fegyvert használni, de akkor nem volt más megoldás, altatógolyót lőttem a lábukba, elvettem a bombát! Képzeld el, egy diplomatatáskában volt, egy másikban megtaláltam a tervrajzokat is, beraktam a hátizsákomba, ellenőriztem, minden megvolt, de csak három altatógolyóm maradt, és a késem. Délután öt óra hat perckor hagytam el a hatalmas, kihalt épületet, fekete anorákban voltam, sísapkát tettem a fejemre, hiszen szőke hajam azonnal elárult volna, és elindultam a nagykövetség felé. Három kilométerre lehetett attól az épülettől, éreztem, nincs sok esélyem, koncentráltam és mentem, hiszen oda küldte utánam Szergej a helikoptert egy, a mongol határ közelében lévő támaszponttól. Amíg elértem a követségre, körülbelül tizenhatszor támadtak meg részeg férfiak. Altattam el vagy ütöttem le őket tenyérháttal, tudod, én téglákat is széttörök a tenyeremmel, tízet, ha egymásra teszik őket. Ezt is megtanulod, Natasa, magyarázta nevelőm, a láma, mert csak így tudod megismerni erőd határait, s tudod meg, hogy pontosan mekkorát kell ütni. Nem szabad gyilkolni soha. Amikor már elveszítettem a reményt, hogy odaérek, s kezdtem kifutni az időből is, váratlanul megláttam a követség épületét. Nem akartak beengedni a kapun, leütöttem három üldözőmet, és fellendültem a kerítésre, beugrottam, valaki utánam lőtt, vállon találta a portást, akiről hamar kiderült, hogy nem is portás, hanem az egyik titkár, aki még ottmaradt a követ mellett. A vállamra vettem, berohantam az épületbe, füttyültek körülöttem a golyók. Kezet mostam, kötszereket kértem, elláttam a sebeit, adtam neki antibiotikumot. Jó, hogy megjött, kisasszony, jelent meg a kicsi, kövér követ, de jelenteni fogom, hogy nem jelentkezett, amikor ideért. Mindjárt jön a helikopter, ketten megyünk, ők, mutatott a két sápadt titkárnőre és a két titkár, itt maradnak. Ránéztem az elfehéredő lányokra, a férfira, aki ölében tartotta ájult társa fejét, és vizes zsebkendővel simogatta az arcát, huszonöt évesek lehettek, a tekintetüket soha nem felejttem el. Hány személyes a helikopter? Tíz, dadogott a titkár. Kik vannak rajta? A pilóta és a másodpilóta. Akkor mehetünk mind a hatan. Itt én parancsolok, kisasszony, kezdett üvöltöni a követ, nem is jelentkezett, amikor megérkezettél, adjad a tervrajzokat, a bombát, én is elvihetem, s maradj itt velük, ha annyira sajnálsz őket. Te nem parancsolsz nekem, te barom, tudod, hogy mi van odakinn? Egy félóra múlva elfoglalják az épületet, és ízekre tépnek mindenkit. Én a Szergej lánya vagyok, ha nem értesültél volna róla, egy speciális küldetésben vagyok itt, nem utánad küldik a helikoptert, hanem utánam, s miért is jelentkeztem volna nálad? Nekem azt az árulót kellett elkapnom. Hogy mihez kezdtek volna a mongolok a tervrajzokkal és a bombával, nem tudom, de nem is érdekel. Eladták volna a kínaiaknak vagy Dél-Koreának, a sivatagban mihez kezdtek volna velük? Túl-ságosan nagy helyen vagy, Natasa, tajtékozott a követ. Közben leszállt a helikopter, indulnunk kellett, s mivel továbbra sem akarta, hogy vigyük a munkatársait, leütöttem. Igen, akkor valóban elvesztettem a fejem. A vállamra vet-

tem, az ájult sebesültet a másik fiú vette a vállára, jöttek a lányok is, megjelent sírva a mongol szakácsnő. Vigyük őt is, suttogta az egyik lány, nagyon rendes asszony. Vigyük, bólintottam, és beszálltunk a gépbe. Lőttek is utánunk, de nem találtak el. Másfél óra múlva landoltunk a támaszponton. A tábornoknak, akit jól ismertem, elmondtam az egészet, nézte a még mindig eszméletlen férfit, és rángatózott az arca. Őt kellett volna otthagyni, sziszegte, és vodkával kínált. Az orvosok már elvitték a sebesültet, a másik titkárt, a lányokat s a szakácsnőt is, valószínű, nyugtatókat adtak be nekik. Ők holnap mennek Moszkvába egy másik géppel, közölte a tábornok, ti a követtel most indultok, egy vadászgéppel. Átadta a vodkásüveget, megcsókolt. Helyesen cselekedtéltél, Natasa, hogy nem hagyta ott őket, mondd, nézte az éledező követet, ember az ilyen? Te otthagytad volna ezeket a szerencsétleneket, kérdeztem. Nem, én őt hagytam volna ott. Még a mongol szakácsnőt is elhoztuk, őt is megölték volna, ha ott találják, néztem a tábornokra, tudod, mi van sötétedés után Ugrában? Ráadásul tízszemélyes volt a gép, de ez a barom azzal kezdte, hogy miért nem jelentkeztem nála, mikor megérkeztem. Tudod, mi van Ugrában? Mire végeztem, besötétedett, azt hittem, élve nem érem el a követséget, tizenhatszor támadtak meg. És miért is jelentkezted volna, te speciális küldetésben voltál, nem? Igen, el kellett kapnom a mérnököt és társait, vissza kellett szereznem a bombát és a tervrajzokat. Jöttek a katonák, beszálltunk a vadászgépbe. Ezért még meglakolsz, Natasa, éledezett a követ. Mióta tegeződünk, kérdeztem, és ittam a vodkából. A tábornok adott egy üveggel, lazítsak, javasolta, ezt nem lehet ép ésszel kibírni. Hol a bomba, én akarom átadni, meredt rám a követ. Te megőrültél, nevettem rá. Ezért meglakolsz, hiába vagy a Szergej lánya, Jelcinnek fogom jelenteni az ügyet. Én vagyok a nagykövet. Ha nem fogod be a pofádat, meredtem rá, kidoblak a repülőből, akkor kiderül, tud-e repülni egy nagykövet. A két tiszt nevetni kezdett, velük ittam Moszkváig, a követ sértetten hallgatott. A reptéren Szergej várt. Mondd el neki, karoltam a követbe, ha én mondom el, itt öl meg. Elsápadva kezdte el, hogy nem jelentkeztem nála, ellenszegültem. Miért kellett volna jelentkeznie, speciális küldetésben volt. Mi történt, Natasa? Elmondtam, hogy mire elkaptam az árulót és a cinkosait, már besötétedett. Itt vannak a tervrajzok és a bomba, adtam át a hátizsákot a diplomatatáskákkal. Nehezen jutottam el a követségig, zavargások vannak Ugrában! Az európaiakat, az oroszokat válogatás nélkül megölik, tizenhatszor támadtak meg, de sikerült bejutnom a követségre. Erre ez a barom nekem támadt, hogy amikor megérkeztem, miért nem jelentkeztem nála. Én közben elláttam a titkára sebeit, aki nem akart beengedni a kapun, átlendültem a kerítésen, utánam lőttek, de a fiút találták el. Jött a helikopter, ez a vadállat, néztem a sápadt, reszkető követre, nem akarta vinni a munkatársait, noha tízszemélyes volt a gép, de ő azt akarta, hogy csak ketten menjünk, a titkárnököt és a titkárokat hagyjuk ott. Egy félórán belül elfoglalták volna az épületet, és ízekre szedik őket, de ezt a barmot nem érdekelte semmi, üvöltözött, hogy mind lehetek én a Szergej lánya, igen nagy helyen vagyok. Erre te, meredt rám Szergej. Erre én leütöttem, s vittem mindenkit, még a mongol szakácsnőt is, hiszen ki tudja, mi történik vele, ha ott marad. A csőcselék már ostromolta a követséget. Az elvtárs a vadászgépen tért magához, újra elkezdte, hogy ezért megfizetek, mind lehetek a Szergej lánya, megy egyenesen Jelcinhez, és panaszt tesz. Erre azt mondtam, ha nem fogja be a pofáját, kidobom a vadászgépből. Igen, Szergej, szólt közbe a sápadt követ, a lányod ki akart dobni a repülőből, miután leütött, és kifejezett tiltásom ellenére elhozta a személyzetet, most hallom, még a mongol szakácsnőt is. Szerencséd volt, nézett rá Szergej, én ki is dobtalak volna, takarodj a szemem előtt, menj Jelcinhez, menj, ahova akarsz, de ha egy percen belül nem tűnsz el, lelőlek. Leültünk a repülőtér irodájában, bejött a segédtisztje egy

üveg vodkával, elvitték a diplomata táskát, a szakértők ellenőrizték, minden megvolt. Ittunk egy pohár vodkát, Megszédültem. Mi van, rosszul vagy, ölelt át Szergej. Megyek haza veled, Natasa, a segéd tisztje már jött is a dzsippel. A többire homályosan emlékszem. Hazamentünk, lefektettek, az izgalom, a fáradtság, az idegesség kezdte éreztetni jótékony hatásait, elhomályosult a látásom, reszketés tört rám, orvost hívtak, de nem tudott segíteni. Bejött a láma, a homlokomra tette a kezét, azonnal elaludtam. Szergej kikapcsolta a telefont, amit soha nem tett, rábízta az ügyeket Kirillre, és nyolc órát ült az ágyam mellett, akkor elhívták, jött Alina, majd Masenyka, elhívták őket is. Végül Aljosa maradt mellettem, három napig nem is aludt, őrzött, törölgette az arcom. Háromóránként bejött a láma, és a homlokomra tette a kezét. Amikor helyrejöttem, elmondta a többieknek, hogy azt, amit én végig csináltam, nem lett volna képes senki végig csinálni. Én viszont rájöttem arra is, néz rám, hogy ezt nem folytatom tovább. Ha legalább tudnám, hogy kikkel harcolok, és kikért teszem kockára az életem. Olyanokért, akik otthagyták volna a bajban a munkatársaikat, és olyanok ellen, mint a kitanult, rafinált és halálra szánt, fatalista csecsen terroristák. Mert egy a csecsen nép, a jogaik, s kettő a csecsen szervezett bűnözés, amely behálózta egész Oroszországot, s mint éhes farkas csap le a gyanútlan Európára és Amerikára. Én felgyógyulásom után javasoltam Szergejnek, hogy bírja rá Jelcint, álljanak le, ezt a háborút nem lehet megnyerni, a Kaukázusban vesztesre állunk! S ne feledd el, Csecsenföldön még a negyvenes években is voltak szervezett partizáncsoportok, ott soha nem volt nyugodt a helyzet, Dudajev vezetésével pedig megindult az állami bűnözés, állami repülőkön szállították a lányokat, a drogot, amelyet Afganisztánból kaptak, a fegyvereket, a gyermekeket. Miért haljanak meg fiaink Groznijban? Tudod, mit jelent a város neve?

Tudom, Natasenyka, simogatom meg az arcát.

De Jelcint nem lehetett leállítani, folytatja, ha elengedjük a csecseneket, precedenst teremtünk, mondta, s a birodalom amúgy is megy széjjelfelé. De az urgai kaland után majdnem egy évvel megjelent a dédapád, Ödön von Boticselli, az utolsó utáni pillanatban érkezett, hogy kiragadjon abból az ingoványból, amiben voltam, és felcsillanthassa egy másik élet lehetőségét. Közben átdobtak Hollandiába, s találkoztam veletek, titeket kellett megfigyeljétek, emlékszel? És az urgai követ, érdeklődök és magamhoz húzom, elment Jelcinhez? Már másnap kihallgatást kért és feljelentett. De miért ütött le Natasa, érdeklődött Jelcin, s amikor megtudta, miről van szó, részeg volt ugyan, de annyira nem, hogy ne fogja fel, üvöltöni kezdett, otthagytad volna a beosztottjaidat, te állat? És felpofozta, kidobta a külügyből is. Én pedig másodszor kaptam meg az Oroszország hőse kitüntetését, igaz, először még '90-ben, huszonnégy évesen a Szovjetunió Hőse lettem, akkor egy vadászgép tervrajzával menekülő mérnököt kaptam el Afganisztánban, de erről, ezekről nem akarok mesélni. Most már érted, miért fáradtam bele az egészbe? Feláll, bekapcsolja magnóját, még a múlt héten Nürnbergben egy éjszaka meséltem ezekről a zűrös ügyekről Evelinnek és Doinának, és megkérdeztem őket, náluk mi verte ki a biztosítékot, ők mikor döntöttek úgy, hogy vége, kiszállnak, nem érdemes folytatni. És ők is elmondták, hallgasd meg, talán nem lesz számodra sem minden tanulság nélkül való. Hanyatt fekszem az ágyon, mellém dől, a feje a vállamon.

És te vesztetted el a fejed, Evelin, hallom a Natasa hangját. Kétszer is. Tavalyelőtt Bagdadban a szerelmemmel, egy japán lánnyal három arab terroristát üldöztünk, beértünk egy nagy épületbe, kóvályogtunk a folyosók labirintusában, a barátnőmet, Reikót, azóta nem mondtam ki a nevét, lelőtték, szivárgott szép fejéből a vér, elfogyott a golyóm is, rám rohantak, kettőt azonnal el is kábítottam, a harmadikat leütöttem, de nagyon nagyot ütöttem, Natasa,

meghalt. És megtaláltam a zsákjukban a Pentagon titkos, bizonyos közel-keleti eseményekre vonatkozó iratai mellett, amelyek titokzatos módon jutottak hozzájuk, s amelyek visszaszerzéséért eredtünk a nyomukba Reikóval, egy amerikai tengeralattjáró tervrajzát is! A prototípus tervrajzának fénymásolatát, mert még el sem kezdték a sorozatgyártást. Szép történet, nem igaz? Hogy hogyan jutottam el a francia konzulátusra, ma sem tudom, de egyszerre ott álltam a kapu előtt, elmondtam, ki vagyok, kértem, hogy értesítsék a szaúdi-arabiai amerikai követséget. A követ közbevágott, megyek Szaúd-Arábiába, elviszem, nem értesítünk senkit, Szaddám Huszein titkosszolgálatára minden telefont lehallgat. Azonnal indulunk, de először fürödjön meg, öltson tiszta ruhát, itt vannak a lányom ruhái, válasszon. Egy félóra múlva ebédeltünk. Két óra múlva ott volt a helikopter. Kissé átmaszkíroztak közben, és a titkárnöje papírjaival utaztam, de csak felületesen ellenőriztek, hiába, a franciák, a charme... Miért csinálja, kisasszony, ölelt át a követ, már azelőtt ajánlatot is tett, de az most mindegy, miért csinálja? Szép is, okos is, művelt is, kedves is, egy szabad ország leánya, miért csinálja, miért teszi kockára az életét? És ha a következőkötör magát lövik le, mint a barátnőjét? Azonnal felmerült előttem Reiko arca, sírógörcsöt kaptam, az utazás alatt igyekezett megnyugtatni, először a francia követségre mentünk, ott kaptam valami nyugtatót is, s akkor szólt át az amerikaiaknak, nemsokára egy vadászgépen ülve gondolkodhatam azon, hogy végeredményben miért is csinálom. Másnap a közvetlen felettesemnek megírtam a jelentést, tudtak viszonyomról Reikóval, megértőek voltak, a főnököm szabadságra akart küldeni, hogy pihenjek. Nem, meredtem rá, most átmegyünk a nagyfőnökhöz, még van valami, és elővettem a másik iratcsomót is, a tengeralattjáró tervrajzával. Elsápadt, hiszen nemcsak Pentagon-iratok kerültek az arabok kezébe, megszerezték egy tengeralattjáró tervrajzát is. Ez már a nagyfőnöknek is sok volt. Ő is felajánlotta, kiténtetésre terjeszt fel, de menjek szabadságra, pihenjek. Nem, uram, néztem a szemébe, beszéljen az FBI igazgatójával, adjanak mellém egy nyomozót, ki akarom deríteni, hogyan szivároghattak ki ezek az információk a Pentagonból. Ez kémkedés. És itt kezdődik a másik ügy, amikor újra elvesztettem a fejem. Másnap jött Lili, egy harminc év körüli magas, vörös lány, részletesen elmeséltem neki mindent. Valahol szivárgás van, ki kell derítenünk. Kiderítjük, Evelin, csókol meg, és rám nézett. Láttatok Pasolini filmjeit, az egyikben találkozik egy lovas egy másikkal, egymásra néznek, s azonnal tisztába vannak egymással, velünk is ez történt. Lili igyekezett elfeledtetni velem a japán lányt, nem rajta múlt, hogy nem sikerült. Elutaztunk Washingtonba, s külön-külön nyomoztunk, járkáltunk a kocsmákba, bárókba, vendéglőkbe, ahol az alkalmazottak, a diplomaták, a politikusok is meg-megjelennek, szimatoltunk, beszélgettünk, játszottuk az unatkozó úrilányokat, s minden este találkoztunk a szállodában. Egy hónap után elkaptam egy fickót a Pentagonból, Lilivel elvittük egy föld alatti garázsba, barátnóm, aki nem liberális felfogásáról volt híres, megszorogatta a töké, ha nem beszélsz, letépem, sziszegte, és a fickó dalolt, mint egy énekesmadár. Megtudtuk, kik fénymásolják a titkos iratokat, és azt is, hogy kik juthattak hozzá a tengeralattjáró tervrajzához. Sorra kaptuk el őket, csuklyát a fejükre, vittük a mélygarázsba, vettük videóra a vallomásaikat. Ment az egész. Lili egy hét alatt kiderítette, hogy Kingsley szenátor egyik titkára tartotta ezekkel a busásan lefizetett Pentagon-alkalmazottakkal a kapcsolatot, hozzá jutottak el a titokban lefénymásolt iratok és tervrajzok, s a szenátor egy másik bizalmi embere adta el az araboknak. Ekkor már kilenc videóra vett vallomásunk volt. Visszatértünk a szállodába utolsó éjszakánkról, persze, nem tudtuk, hogy ez lesz az utolsó, honnan is tudhattuk volna, beszélni sem akarok. Másnap mentem a főnökömhöz jelenteni az ügyet, közben megszólalt a telefon, Lili meghalt, nézett rám a férfi és elsápadt, elütötte egy

autó, a Fehér Háztól nem messze. Azonnal odamentünk, a rendőrök akkor helyszíneltek, kiderült, egy fekete tükörablakos, rendszám nélküli autó ütötte el a zebrán, amelyik az egyik szemtanú szerint direkt ráhajtott, a piros lámpát sem véve figyelembe. Be kell fejezni az ügyet, Lili után te jössz, mondta a főnököm résztvétel, de én akkorra már elszálltam. Nem! Most azonnal megyünk a dokumentumokkal a nagyfőnökhöz, akiről még mindig nem tudtam, hogy az apám. Ezt csak a tavaly ősszel derítette ki Ödön von Boticselli. Végighallgatta beszámolómat, átment a szomszéd szobába, másfél órát hallgatta a videóra vett vallomásokat, visszajött, gratulált, rám nézett. Ha egy ügyet, amelynek már számos áldozata van, azért kell lezárni, mert belekeveredett egy amerikai szenátor, akkor én nem csinálom tovább! Hát kik az amerikai szenátorok, uram, szentek? Nem szentek, Evelin, mondta, s felállt. Kihallgatást kérek az elnöktől. Visszamentem a szállodába, tizenkét órát aludtam, a telefon ébresztett, te következel, picinyem, hallottam egy férfihangot, letettem a kagylót, s bekapcsoltam a tévét, akkor közölték a hírt Kingsley szenátor váratlan és megmagyarázhatatlan öngyilkosságáról. Engem pedig Amszterdamba küldtek, akkor szereztem tudomást rólatok, a titokzatos Ödön von Boticselli eltűnéseiről és a fényvilágról. Röhögtem az egészen, de mentem. Elvégre megölni bárhol megölhetnek, de legalább fürdök az Északi-tengerben, mondtam a közvetlen főnökömnek.

Várj, szól közbe érdeklődve Wim, végül is felgöngyöltettétek az ügyet, de nem világos, hogy ki kémkedett.

A szenátor bizalmi embere, akit azonnal el is kaptak. Nyilván a szenátor is bele volt keveredve, ő fedezte a fickót, amiért nyilván leadták neki a sápot. A pénzt, ami körül minden forog Amerikában, önképe szerint a világ legdemokratikusabb országában! Ahol elviszik a foglyokat a szigetekre, amelyek már nem számítanak amerikai területeknek, tehát nem érvényes az alkotmány, és verhetik, kínozzhatják őket kedvükre, villanyt vezethetnek a seggükbe. Igen, nekem akkor elegendő lett az egészből. Mondom, ez az ügy közvetlen azelőtt történt, hogy átdobtak volna Hollandiába, utánatok nyomozni. Közben megismerkedtünk Violával és Kirillel a harlingeni szállodai szobában közvetlenebbül is, belelátam a fejükbe, ők is az enyémben, és eldöntöttem, vége, kilépek. Én ezt nem csinálom tovább! Közben Ödön bácsi kiderítette, hogy a főnököm az apám, s amikor visszamentem, és megünnepeltük egymásra találásunkat, nekem már elegendő lett az egészből, őszintén elmondtam neki, hogy képtelen vagyok tovább csinálni, mert megőrülök. Elmeséltem, hogyan ütötte el az autó első szerelmemet, a Reiko öccsét, s ez se volt véletlen, azelőtt részeg kollégáim akartak megerőszkolni, a tizenhét éves fiú mentett meg, meséltem, hogyan botorkáltunk a pincékben, hogy kijuthassunk az épületből, és hogyan mentünk egy szállodába, mert tudták a címemet, s féltem, oda is utánam jönnek. S ma is azt hiszem, szándékosan ütötték el, magyaráztam, féltek, jelentem az ügyet, és ő volt az egyetlen tanú. Utána meghalt a második szerelmem, Reiko is, Irakban lőtték le, amikor... Tudom, nyugtatott meg. Most pedig Lilit ölték meg, Washingtonban ütötte el a gyalogátjárón egy rendszám nélküli fekete kocsi. Nem sok egy kicsit? Lili halálával figyelmeztetni akartak, szálljunk le az ügyről. Menj szabadságra, javasolta apám, még beszélünk a visszavonulásodról, a szenátor a halálba menekült, de a többieket elkaptuk, nem lehet már eltussolni az ügyet. Az utcán futottam össze Masonnal és a kínai lányokkal. Örültünk egymásnak, felmentem hozzájuk, ittunk, beszélgettünk, tényleg fülig szerelmes volt mind a három lányba, és azok is bele. Hogy a lányoknak mi van a fejében, elmondhatatlan. Élő robotok, embergépek. Ez a marha, pedofil Mason, akit Viola és Carmen megváltoztatott, először életében megszeretett valakiket, s ezek a lányok, akik semmit nem tudtak a világról, szintén szerelmesek lettek. Mit mondjak, ezek gépek, ezeknek megtanítottak

ugyan mindent, de nem tudtak semmit mégsem, gondolkodó robotok voltak, de egyszerre megérezték, hogy valaki szereti őket, és egyik napról a másikra felnőttek, mert addig egy ötéves gyermek szintjén állottak. Aztán jött a meghívás, emlékszel, Krisztinka, veled beszéltem telefonon, megérkeztem Nürnbergbe, s azóta veletek vagyok, s alig hiszem, hogy valaha is elmenjek innen. Igen, Wim legalább tudta, hogy kikért és miért harcol, de egy ponton túl sok falba ütközött. A pénz, a kenőpénz, a baksis, amit a törökök hoztak divatba, s ami körül nemcsak Amerika, hanem az egész világ forog. Hát ebből lett nekem elegendő. Soha nem tudtuk pontosan, hogy miért harcolunk, miért tesszük kockára az életünket. Amikor valami hipnózis vagy szuggesztió előhívja az elfelejtettnek hitt emlékeket, elképedünk, de látod, Wim, az ilyen esetek csak még jobban összehoznak bennünket, s talán a világ körüli út után, amikor már végleg lecseng ez az egész, lesz erőnk előlről kezdeni, újraindítani a Négy Amazon nyomozóirodát, s még egyszer nekifogni, megkeresni az elrabolt gyermekeket és lányokat. Iszik. Kiborultam, folytatja. Bocsássatok meg. Olyan a mi életünk, vagy olyan volt, mint a karvalytánc. Ez hihetetlen, láttatok már táncoló karvalyokat, amikor a hím pörög a párja körül, és udvarol, és eszeveszetten táncol, de a násztánc közben is le-lecsapnak, ha feltűnik egy áldozat, egy apróvad, egyszerűen ilyenkor kiesnek a szerelmi szerepből, majd folytatják tovább, mintha mi sem történt volna! Hát ez volt a mi életünk, Natasa, a karvalytánc, s ráadásul állandóan cserélődtek a szerepek, s én rájöttem, már karvaly sem akarok lenni, nemhogy áldozat.

És te, Doina, mikor döntötted el, hogy otthagyd a titkosszolgálatot, kérdezi Natasa.

Három héttel azelőtt, hogy Irimescu idehozott közétek, a Rodi kiállítására és az Anka bemutatójára mint testőrét, szeretőjét, vagy amit akartok. Én nemcsak elveszítettem, majdnem ott is hagytam a fejem. Bedobtak egy ügybe, hidd el, magyarázta Irimescu, más nem tudná megoldani. Egy román, török, bolgár csempészbandát lepleztünk le, lányokat, gyerekeket raboltak s adtak el keleti bordélyokba. Ez különösen felháborított, két társammal kezdtük üldözni őket. Konstancáról autóval menekültek. Mindkét társam úgy lőtt, mint én, és úgy verekedtek, mint te, Evelin vagy Kriszti, és rájuk bíztam volna az életemet. Üldöztük a bandát, átmentünk a határon, Vama Veche-nél letértek a főútról egy mezei útra, egy idő után láttuk, hogy kiszállnak a kocsiból, mi is kiugrottunk, lőttek ránk, mi visszalőttünk, de erősítést kaptak, és bekerítettek. Mi hárman voltunk, ők vagy tízen, nem láttuk pontosan, hogy hányan. Lőttünk, de kevés volt a lőszerünk, elfogyott, amikor az utolsó golyómmal lelőttem az óvatlanul felálló és felém rohanó fickót, észrevettem, hogy a két társam már halott, az egyiknek két gyereke volt, a másiknak három. Behúzódtam egy szikla mögé, nem volt késem se, semmi, tíz órája nem ittam, ki voltam száradva, negyvenfokos meleg volt szeptemberben, feküdtem a földön, és átgondoltam az egészet, észrevettem, hogy hárman maradtak életben, és három oldalról kúsznak felém. Akkor, kedveseim, lepergett előttem az egész életem. Ezt ismerem, sóhajt Wim, én is voltam így. Milyen taktikát választottál, kérdezi elfulladva Evelin. Feküdtem a hátamon, halottnak tettem magam, vagy ájultnak. Ötven százalék esélyem volt, mint Strigoinak, amikor három golyóig jutottak az orosz rulettben. Átgondoltam, ha közvetlen közélről fejbe lőnek, meghalok, de hátha fölém hajol valamelyik, hogy megvizsgáljon, élek-e, mert ha igen, nem ölnek meg, fogságba ejtenek, hogy kiszedjék belőlem, mielőtt megölnének, hogy miket tudok róluk, és miket tudnak mások. Az egyik rám hajolt, átkulcsoltam a lábammal és elaltattam. A másik kettő lőni kezdett, de a társukat találták el, közeledtek, már nekik sem volt golyójuk. Az egyik férfi már öt méterre volt, ránéztem, elaludt, lehanyatlott a földre. Annyi időm volt, hogy kibújjak a halott alól, és felálljak, mert a másik késsel a kezében rám rohant,

NAGY IMRE GYULA, Tondó II., 2018

NAGY IMRE GYULA, Tondó III., 2018

de már nem tudtam koncentrálni, egy lépést tettem balra, és kinyújtottam a lábam, elzúgott mellettem, s hallottam, hogy zuhan. A hátam mögött egy csatorna volt, amit nem is vettem észre, a feje szétment, mert a csatornában nem volt víz. Néztam, öklendeztem és elindultam. Emelni a lábat, hallottam egy hangot, tudtam, ha még egyszer leülök, napszúrást kapok és meghalok. Nem tudom, mennyi ideig vánszorogtam, de kiértem egy mezei útra. Jött egy szekér, a bolgár férfi megállt, a tekintetéből elképzelhettem, hogy nézhetek ki. Elmondtam, hogy ki vagyok, krumplicukrot adott, vizet, felültetett a szekérére, vizes borogatást tett a fejemre. Van egy román hajó a kikötőben, magyarázta, odaviszem. Amikor magamhoz tértem, láttam, hogy egy halással tárgyal, aki döbbenet bámul rám, aztán felemeltek, elvittek a bárkáig, beraktak, és a halász odavezett a hajóhoz. Kérdezték, ki vagyok, majd elmondja, magyarázta a halász, engedjék fel, mert meghal, egy román lány, a honfitársuk. Felhúztak, mondani kezdtem, hogy ki vagyok. Hogy akkor már milyen állapotban lehettem, a tekintetükből láthattam. Az egyik citromot adott, a másik narancsot, csokoládét, jött a szakács egy kondér húslevesrel, egy huszonöt év körüli amorózó, kicsi kanállal etetett. Kijött a kapitány is, hatvan év körüli ősz, szakállas férfi. Bevitt a kajútjébe, ráborultam, sírni kezdtem. Konyakkal itatott, simogatott, s én elmeséltem neki az egészet. Akkor már vizes borogatással a fejemre, meztelenül, vizes lepedőbe takarva feküdtem az ágyon. Nekem is van egy ilyen korú kislányom, simogatott, ne féljen, hazaviszük, meséljen, mondjon el mindent. A gyermekkoromnál kezdtem, az árvaságomnál, elmondtam, hogyan kerültem a titkosszolgálatba, s hogyan keveredtem bele az egészbe. Törbe csaltak, a két társam meghalt. Elmondtam azt is, hogyan maradtam életben. Nem akartam az utolsót sem megölni, sírtam el magam, nem tudtam, hogy egy csatorna van mögöttem. Legyintett. Te egy fantasztikus lány vagy, Doina, nyugtatott meg, más belehalt volna, de mondjad, miért csinálod, amikor tehetséges lány vagy, csinálhatnál bármit. Tudod te, hogy milyen ügyekért teszed kockára az életedet, tudod te, hogy ezeket kik tologatják, hogy kik vannak a hátuk mögött, hogy leadták a drótot, azért kaptak el? Gondold át, okos kislány vagy. Egy napig altatott, cserélte a vizes borogatást a fejemre, napszúrást kaphattam, kitört rajtam az idegláz, ő vitt ki a kikötőbe, a kocsiján a kórházba, ismert egy orvost, csak benne bízott. Megvizsgált, gyógyszereket adott. Nálunk leszel egy hétig, vitt haza a lakására, a feleségem vigyáz rád, Irimescunak egyelőre ne telefonálj, mert ide is utánad jöhetnek, ebben az országban mindenki mindenkét lehallgat. Lábadoztam egy hétig, az asszony úgy ápolt, mintha a leánya lettem volna. Egy éjszakai vonattal mentem Bukarestbe, taxival Irimescuhoz, még otthon volt. Megdöbbsz, amikor meglátott. Leültünk, elmondtam az egészet. Elárultak, fejeztem be. Igen, sóhajtott, tudom is, hogy ki. Azt hiszik, te is meghaltál, higgyék is azt, itt maradsz, tíz nap múlva viszlek Nürnbergbe, az ottani barátaim meghívtak egy kiállításra s egy balettbemutatóra, addig megnyugszol, és ők majd rendbe hoznak, meglátod, fantasztikus emberek. Amikor megláttalak titeket, rájöttem, kivételesen igaza volt, így is lehet élni, ti szeretitek egymást, bíztok egymásban, ráadásul Krisztit és Zsült ismertem is, már akkor eldöntöttem, hogy nem megyek vissza, ha befogadtok, itt maradok köztetek, ha nem fogadtok be, megyek Amerikába, de többet nem harcolok senkivel, semmiért. S akkor jött az Ezüst Páholý-ügy, a drogcsempészek, felpörgött megint minden, de befogadtatok, és indultunk a nagy utazásra. Meglátam a nagy német városokat, Münchent, Kölnt, Hamburgot, majd Amszterdamot, Jószt, Naxoszt, Szmírnát, Szamoszt, nagy élmény volt, s amikor hazatértem és eladtam a lakásom, már tudtam, jól döntöttem, itt a helyem köztetek. Ezért volt olyan nehéz a rotterdami ügy, már amikor alakult a *Négy Amazon*, úgy éreztem, cseberből vederbe kerültem, de a rotterdami kertben, amikor öten indultunk húsz-huszonegy állig felfegyverzett bandi-

ta ellen, úgy éreztem, vége. Nem tudtam, mi lesz. A hetedik érzésem azt súgta, hogy nem vagyunk közvetlen életveszélyben.

Ennyit sugallhattam nektek, szól közbe Natasa, egyebet nem. Csak magamban bízhattam, de amikor megéreztem, hogy ők itt vannak velem, velünk, tudtam, hogy sikerülhet, meg tudom csinálni azt, amit eddig soha senki!

Igen, folytatja Doina, a kertből, harminc méterre a háztól olyan szuggesztiót teremtettél, hogy huszonegy csirkefogó egyszerre alélt el. És akkor bementünk, altattuk őket, miközben Wim telefonált, és Evelin elvágta a drótokat és kiszedte a kazettákat a térfigyelő kamerákból, mi pedig elindultunk, Natasa, megnézni a lányokat, és amikor megláttuk őket, megdöbbsentünk, megfogtam a kezed, sírtunk, s akkor már tudtam, tőletek senki és semmi el már nem választhat, egyek vagyunk! Soha nem tudtam elviselni az erőszakot, de akkor, nézve azokat a szegény, bedrogozott lányokat, tudtam, ha valami csoda folytán még ébren van valaki ezek közül a vadállatok közül, azt már nem fogjuk elaltatni. Nem, azokat ott öltük volna meg, sóhajt Natasa, de már nem volt ébren senki. A repülőn rendeltünk egy üveg whiskyt, s Evelin elmondta, hogy a maffia behálózta egész Európát, az egész világot.

Nektek az utolsó kalandjaitok során szerencsétek volt, szól közbe Wim, Natasa át tudott menni Ugrán, noha meg is lincselhették volna, Evelin is meghalhatott volna, mint Reiko, Bagdadban, te is a szikla mellett, Doina. Egy lapra tettél fel mindent, tudtad, ha föléd hajol, van esélyed, ha közelről fejbe durrant, meghalsz. És feltehetjük a kérdést: miért? Én hivatalosan a bűnösöket hajszoltam, ti is persze, de soha nem tudhattátok, milyen érdekek állnak a háttérben. Hát mit számított az életetek?

Igen, ezt untam meg, kortyol vizespoharából Natasa. Oroszország még mindig feudális állam. A hűbérurak jól tudják, csak addig harácsolhatnak, amíg benne vannak a hatalomban.

A törököknél is ez volt, mondja Doina, a fanarióták alatt honosodott meg a román fejedelemségekben. A pozíció számított, minden kinevezett tisztségviselő óriási vagyonhoz jutott, de tudták, csak addig tart a pümkösdi királyságuk, amíg meg nem kapják a selyemzsinórt. Addig kell lopni, harácsolni, amíg a hatalom részesei, s ez a szemlélet mélyen áthatja egész Kelet-Európát, jelen van mindenütt.

És, kedves Wim, te veszítetted már el a fejed?

Háromszor is, egyszer egy sikátorban maradtam magamra, nem volt golyóm, késem sem, semmi, s én nem tudok karatézni, mint ti. Megálltam a sarok mellett, ahogy jöttek, leütöttem őket egy léccel. Miután négyet leütöttem, kiléptem, annyira meglepődtek, hogy nem lőttek azonnal rám, behúztam az egyiket, elvettem a pisztolyát, még négy golyója volt, megindultam feléjük, lőttek rám, de nem találtak el, s én sorra fejbe lőttem őket. El voltam szállva, emlékszel, Zita, hazamentem, három órát ittam. De nem is látszott rajtad, hallom a Zita hangját. Másodszor egy hajón szorítottak sarokba, két golyóm maradt, kettőt meglőttem, a harmadik nekem esett. Eszembe jutottak ifjúkori bokszeccseim, felkínáltam magam, kapjon el, hirtelen nyúlt felém, most kinyírlak, te rohadék, sziszegte, s akkor kiütöttem, és a testét berúgtam a tengerbe. Látjátok, ez felesleges volt. Harmadszor bevetésen voltam Rotterdamban, közvetlen felettesemmel, aki egy adott ponton elmondta, le kell állni, benne van az ügyben egy politikus is. Legyintettem, megkérdeztem a három rendőrt, akarnak-e velem jönni, mert kirúghatják őket! Akartak, megtámadtuk a házat, lelőttük a gazembereket, és kiszabadítottuk a lányokat. Először a rendőrfőkapitánynak mondtam el az egészet, majd a belügyminiszternek, és beadtam a lemondásom. Nem fogadták el, áthelyeztek Frieslandba, én lettem a körzet főparancsnoka. Mondjátok meg, mi volt ez. Fedezték a politikust?

NAGY IMRE GYULA, Kör relief II., 2018

NAGY IMRE GYULA, Tondó I., 2018

Nem, szól közbe Dirk, végül is elítélték, de te ízelítőt kaphattál abból, hogy megy ez.

A magnó lejár, üresen kattog. Natasa kikapcsolja. Igen, mindez a nagy rotterdami eset után történt, sóhajt. Akkor volt csúcson a *Négy amazon*, amit én igazán soha nem akartam.

II.

Vacsora után – egy vendéglőből rendeltek zöldséglevest, bécsi szeletet, tortát – hátradőlök, a kábulat újra visszatér, mintha egy üvegfalon át látnám a többieket. Pillanatokra megvillan Colmi átjárója, a végén csalárdan villog a zöld fény, de most nem indulok feléje, a centrumban állok, a folyosó hátsó, homályba vesző terében ott táncol az ördög két dundi leányzóval. Váratlanul tűnik át az átjáró, szél fúj a kopár fennsíkon. Az ónszürke ég alatt fekete madarak kóvályognak, zizeg az örömfütenger, és valahonnan hallani az elvarázsolt zongoraszót. Schumann, azonosítom, a *Kinderszenen*, de az ajtó nélküli ház most nem tűnik fel, belevész a sűrűsödő homályba, és nem jelenik meg a madarak vörös ruhás nagyasszonya sem. Egyedül vagyok, tétován forgolódom, nézem a nürnbergi szárnyas rakétára emlékeztető szökőkút mását, a húszméteres torony kevélyen magasodik fel, megközelíthetetlennek látszik. Rossz előérzetem erősödik, előbb-utóbb nem várt események kezdődhetnek, melyeknek mibenlétéről fogalmam sincs. Összeszorul a gyomrom, s átjáróban állingálok megint, megfordulok, de most senki nem áll a bejáratnál. Átdolgoztuk a napot, hallom meg a Tóbiás hangját. Te is dolgoztál, Tobikám, kérdezi évődve Ibolya, és mit dolgoztál, ha nem vagyok indiszkrét? Írtam a memoárjaimat, egy magánzó vagy egy kalandor emlékiratait, az unokaöcsém környezetében előbb-utóbb mindenki írni kezd, befejeztem az első fejezet vázlatát, mögöttem marad Felsőtábor, Kolozsvár, a pesti és a párizsi édes élet, megérkezem az idegenlégióba. Újra sikerült? Wim az érdeklődő Huttera felé fordul. Igen, megtaláltuk a másik kislányt is, egy müncheni villában, s ezúttal öt gazfickót kaptunk el, átadtuk őket a rendőrségnek, nem tudják megszokni, hogy állandóan alvó banditákat szállítunk nekik, a kislányt aggódó szüleinek, elkísértük őket egy szállodába, tanácsoltam, ne nagyon mozduljanak ki, három-négy nap múlva, ha már tiszta lesz a levegő, hazamehetnek. A férfi hálálkodott, átadta a csekket, megint kerestünk negyvenezer márkát, és jöttünk haza, Kriszti készülhet holnap a sajtóértekezletre. Ugyanazon a vonalon haladsz, kisunokám, mosolyog Martin úr, figyelmezteted a német szülőket, hogy vigyázzanak, soha nem lehetnek elég elővigyázatosak, szervezett gyermekcsempészbandák garázdálkodnak. Ez most ment, szól közbe Evelin, de nem tudom, milyen lesz a folytatás. Eddig elmehetett a hírünk, tudhatnak rólunk az alvilágban is. Következőkor tegyünk maszkot? Most már teljesen mindegy, vigyázzatok, legyint Dirk, pontosan tudják, hogy kik vagytok, az első tévéinterjúkban Kriszti elmondta, hogy kik az *amazonok*, és *ki* vezeti őket. Lehet, ez hiba volt? Nem hiszem, sóhajt Martin úr, ezeknek az Európát behálózó embercsempészbandáknak is jó felderítő hálózatuk van, s most már másodszer is keresztetvétek az útjukat, eddig tizenkét banditát adtak át a rendőrségnek, meg fogják torolni, efelől nem lehetnek kétségeink. A két, húsz év körüli lány hollétét még felderítjük? Natasától függ, sóhajt Wim. Itt a pénzed, adjam oda, fordul Natasa fele Rodi. Utald át a számlámra, én most írom a rekonstrukciót, de hamarosan elkezdem a forгатókönyvet és az *Egy kalandornő emlékiratait*. Ugyanolyan formában adjuk majd ki, mint a Tóbiás könyvét, ha elkészül, és a borítók is egyformák lehetnének? Rajzolok valamit, nyugtatja meg Viola. Egy kalandornőt és egy kalandort, legyint Tóbiás. Egyszerű, minek túlkomplikálni? És te, Carmen,

érdeklődik Anka kíváncsian. Azon a kis minizongorán javítottam a balett zenéjét, amelyet még Dorel vett Hamburgban. Hogy állsz, kérdezi Attila, hallottam, jártatok az átjáróban is, de nem is volt időnk megbeszélni, mi táncolunk, mint az eszelősök. Hallom, elvesztettetek egy napot. Vagy nyertünk, vigyorgó Tóbiás, de Münchenben lesz majd időnk, beszélgethetünk a római kalandunkról is. Hogy megy a tánc? Nauszikának egyre jobban, született tehetség, nekem, az én koromban már nehezebb. Te sem panaszkodhatsz, simogatja Anka, átlagon felül megy az egész, meg fogják tudni oldani. Ennek örülök, a zene nagyjából kész, holnap este majd eljátszom. Azt mondtad, ma este. Nem, még korai lenne, itt-ott még korrigálok. Holnap megint a Viola műtermében dolgozunk, estig. És ilyenkor nem is esztek, kérdezi kíváncsian Frédi. Nem, tele hassal nem lehet sem írni, sem rajzolni, sem zongorázni, vésd az eszedbe unokabátyád tanácsát, minél éhesebb vagy, annál élénkebb leszel. Utána lazítunk a termálfürdőben, lebegünk a forró vízben, mint ma este is, amikor hallgathattuk Kriszti élménybeszámolóját. Ügyesek vagytok, csak vigyázzatok, már messze szállott a híretek. És a mai sajtóértekezlet? Csak a ti akciótokról mesélt, hogy ő miket mondott a kíváncsi újságíróknak, arról nem mesélt. Szerény kislány. Én, kacag Kriszti, szerény? Megfogadtam a nagypapa tanácsát, és figyelmeztettem a német szülőket, vigyázzanak gyermekeikre, mert szervezett bandák garázdálkodnak, és a *Négy amazon* sem oldhat meg minden ügyet, de megtesznek mindent, amit lehet! Jó reklám, szólal meg váratlanul János bácsi, tényleg igaza lesz Bélának, előbb-utóbb fenékbe fognak durrantani. Eddig tizenkét banditát kaptatok el, ha Natasa felfedezi, hol vannak a lányok, akkor majd a leánykereskedőkkel is szembekerültök, azokkal a gazemberekkel, akik lányokat, nőket adnak el a keleti bordélyokba, nem irigyellek. Most már mindegy, még van ez a két ügy, utána leülünk mi öten, taglalja Wim, Martin úrral, a tanácsadónkkal és Jánossal, a jogi képviselőnkkel, és megtárgyaljuk, hogyan tovább. Eldöntjük, folytatjuk-e, vállalunk-e újabb ügyeket, vagy leállunk. Még tizenegy felkérés van, szól közbe Kriszti. Nem tudom, érdemes-e tovább folytatni, kerestünk ugyan villámgyorsan egy halom pénzt, de ennek ára lesz. Teljesen mindegy, leálltok-e vagy nem, sóhajt János, így is, úgy is célkeresztbe kerültetek. Egy időre ne is mozduljatok ki, s ha ez elkerülhetetlen, viseljétek a fekete szemüvegeket. Erre már én is gondoltam, jegyzi meg Dorel. Ezentúl, ha még kiszállásra mentek, viseljétek. Tudjátok, hogyan működik, nem? Ez a kínai csodafegyver? Igen, de kipróbálták, Natasa feltette, rálóttek, és lepattogtak a golyók, valami védőernyőt bocsát ki, erőteret, azt, aki viseli, nem lehet meglőni. Hatástalanítja az elektromos berendezéseket is, magyarázza Dorel, ha behatoltok egy idegen lakásba, áramszünetet idéz elő, sötét lesz, de ti láttok, a szemüvegek úgy működnek, mint az éjszakai távcsövek. A harmadik gomb állítólag egy olyan erőteret aktivizál, amely a pszichikai befolyás ellen véd, folytatja Natasa, ezt még nem próbáltuk ki, nem hiszem, hogy ilyen veszélyek leselkedhetnének ránk, de soha nem lehet tudni, hogy egy örült parafenomén mikor keveredik az embercsempészek közé, s akkor megindul a francia tánc. Gondoljatok a nagy hírű Masonra! Nem tudom, bármennyi pénzt is keresnének a továbbiakban, érdemes-e nekünk ezt folytatni. Mindjárt megnézem a lányokat, szőkék, barnák? Az egyik szőke, a másik fekete. A szőkét nézem meg, elvégre én is szőke vagyok, a szolidaritás, tudjátok, az ostoba szőke nőkkel. Senki sem nevet. Evelin előszedi a fotókat. Töltés addig, kérlek, s hozz egy pohár vizet is. Ha ittunk is előbb két pohárka toscanai bort, miután befejeztük a munkát, azért ez a hét csak a vörösbor jegyében marad. Ez egy ilyen hét, csodálkozol? Te ne csodálkozz semmin, förmed Tóbiásra Roxána, hagyd, koncentráljon, udvarolj nekünk, mindent Violetának köszönhetsz, el fogunk repülni az idegenlégióba is, a sivatagba, hogy minél tökéletesebb legyen az egész, hogy láthasd a színteret. Megteszitek? Igen,

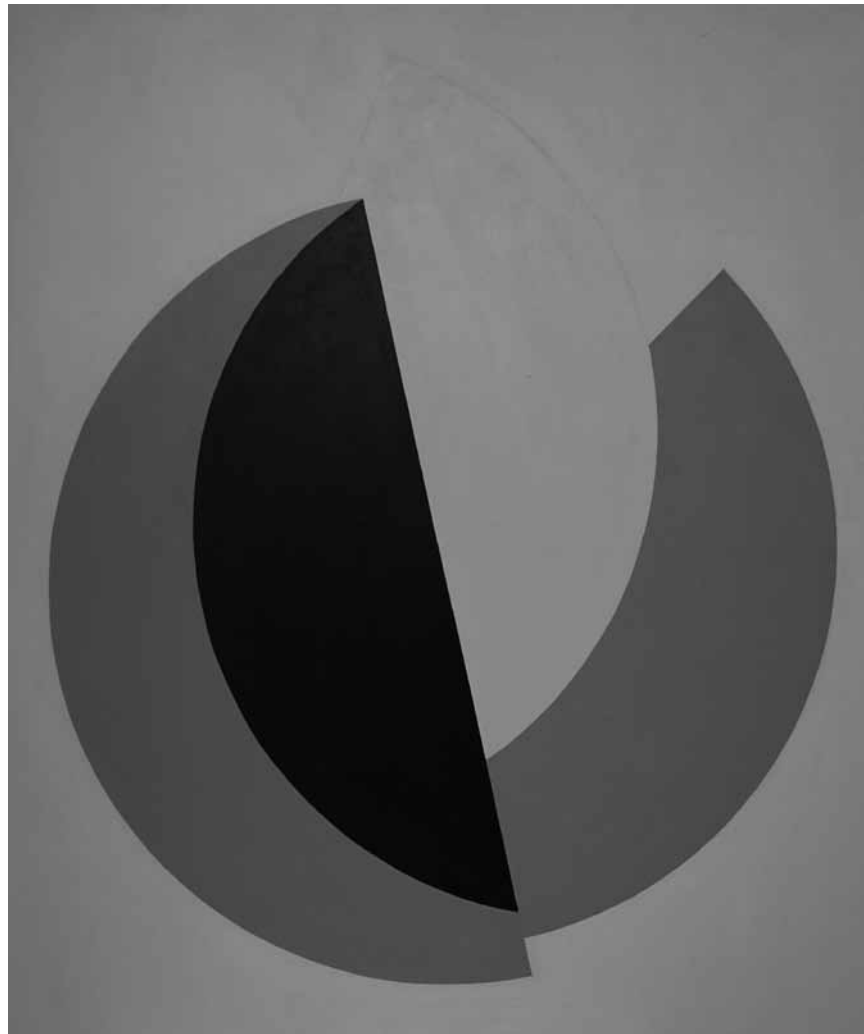
élünk-halunk érted, Tóbiás. Natasa felpillant. Rotterdamban van. Hol, döbben meg Wim. Rotterdamban, a kikötő keleti felén, egy nagy házban. Hányan lehetnek, sápad el Evelin. Nagyon sokan, tizenöten, húszan, mozgásban vannak, nehéz pontosan megállapítani. És a lány? Az alagsorban, de több lány is van ott, add a másik fotót, igen, ő is ott van, s még kilenc-tíz lány. Ez már nem megy, Wim, még akkor sem, ha én is elkísérlek, ide rendőrség kell. Akkor viszont tűzharc alakul ki, jegyzi meg Evelin, és a lányok meghalnak, túszként sorra végzik ki őket. Valami mást kellene kitalálni! De mit, mered ránk Wim, ha a rendőrségre bízunk, ismerem a holland rendőrséget, sokra nem megyünk. Persze, hogy ismered, somolyog Martin úr, nemrég még te voltál a főkapitány. Ha átadom a kollégáimnak, ismerem a rotterdami főnököt is, olyan, mint én, megszállott, csak még nem adta fel, tíz percen belül megjelenik a rohamosztaggal, és elkerülhetetlenül tűzharc alakul ki. És mi lesz a lányokkal, néz rá Natasa, kivégzik őket? Éppen ezt kéne elkerülni, csak azt nem tudom még, hogy hogyan. Hányan vannak? Nem látom jól, de legalább húsz fegyveres férfi s kilenc-tíz lány. Félfhomály van, de az egyik férfit felismertem, csecsen! A bandában csecsen is van? Oroszok is, olaszok is, angolok is, spanyolok is, németek is, ez egy nemzetközi banda. Világ emberrablói, egyesüljete! Ha ezeket elkapjuk, és visszahozzuk a lányokat, egész Európában ismertté válunk, mennyit kértél? Háromszáz-háromszázezer márkát, nem volt pofám többet kérni. Lehetett volna pedig, hatszázezer márkáért tegyük kockára az életünket? Menjünk oda az oroszlánbarlangba, ahol legalább húsz állig felfegyverzett, mindenre elszánt bandita van? Mindenkit nem üthetünk le, nem is altathatunk el, előbb-utóbb meglőnek. Nem gondoltam, hogy lőfegyvert is fogunk használni, de ha odamegyünk, elkerülhetetlen lesz. Ti tudtok lőni, ugye, néz hamiskásan Wimre, Doinára és Evelinre. S te, Krisztinka? Én is. Adj egy pisztolyt, Wim, és gyertek le az alagsorba, nézzük meg, ki hogyan lő. Céltábla van? Nincs, de rajzolhatok, vesz elő egy nagy fehér lapot Viola. Miket parancsolsz? Köröket rajzolj, vörös köröket! Viola villámgyorsan vörös krétával elkészíti az első céltáblát. Köszönöm, veszi át Natasa, gyertek! Levonulunk az alagsorba, jöhettek ti is, csak hallgassatok, ne zavarjátok őket, ne tegyetek megjegyzéseket, szépen kérlek, Tóbiás. Hallgatni fogok, de kíváncsi vagyok én is, hogyan lőnek az amazonok. Te el tudod képzelni, kacsint Violára Natasa, rajzolj még négy ilyen céltáblát. Én is lövök, döbben meg Wim. Akarom látni, hogyan lősz, elvégre ha elindulunk Rotterdamba, együtt visszük vásárra a bőrünket. Én is segítek rajzolni, hogy hamarabb legyenek készen, ajánlkozik Roxána. Natasa az első céltáblát az alagsori folyosó végén helyezi el, visszajön, átveszi a revolvert, hat töltényt rak a tárba, és oda se pillantva lő. Gratulálok, vigyorog Tóbiás, nem szerettem volna, ha a középső kör helyén lesz a fejem, azt lőtted szét. Fantasztikusan lősz, álmélkodik Frédi, cirkuszban is felléphetnél, én csak tudom. Egydollárost szed elő. Várj, mosolyog Natasa, adj egy golyót, Wim, beteszi, megforgatja a tárat, Frédi feldobja, lő, az egyolláros közepén látszik a golyó ütötte lyuk. Így lövök én, lássuk, hogy lőtök ti. Viola hátramegy a második céltáblával, visszajön, Wim elveszi a pisztolyt, megtölti, céloz és lő, a kör közepébe fúródnak a golyók. Gratulálok, puszilja meg Natasa, ne haragudj, tudnom kellett, kikkel indulok el. Evelin következik, átveszi a revolvert, megtölti, lő, mind a hat golyó a céltábla középső körének közepébe fúródik. Natasa őt is megöleli, ne haragudj, hogy bizalmatlan voltam. Ez nem bizalmatlanság, von vállat az amerikai lány, tudnunk kell, hogy a másik hogy lő, ha már meggondolatlanul egy ilyen piszkos ügybe keveredtünk, noha szerelmeskedhetnénk is, pillant dévajul a sápadt Hansra. Kár volt sírni Jeruzsálemben, jegyzi meg talányosan. Doina átveszi a pisztolyt, tölt, oda se pillantva lő, mind a hat golyó a középső körbe fúródik. Natasa megöleli, és te, Krisztinka, te hogy célozol? Kriszti tölt, felemeli a pisztolyt, és lő, mind a hat golyó a köze-

pébe fúródik. Dorel felszisszen, nem is tudtam, hogy ilyen jól lősz, büszke vagyok rád. A kislánykád vagyok, nem? Jó, de azért őrjöngeni nem kellene, Rotterdamban nem céltáblákra fogtok lövöldözni. Van golyóálló mellény is, felvesszük, ha nem fejre lőnek, akkor megúszhatjuk. És itt van a három szemüveg is, hozza Ibolya. Kriszti, Evelin és Wim teszi fel, a legfelső gombot kell megnyomni, s lehet a középsőt is, legyen sötét, ne feledjétek el, láttok a sötétben is, mi Doinával boldogulunk valahogy, igaz? A fekete lány bólínt. Akkor indulhatunk Rotterdamba, ha sokat totojázunk, elhajóznak, és bottal üthetjük a nyomukat. A magyar nyelv, kacag, a bottal ütött nyomok, nem hajt a tatár. Rodi kimegy, telefonál. Egy óra múlva indul egy gép Münchenből, lefoglaltam a jegyeket. Készüljetek, áll fel Natasa, farmer, póló. Wim hozza a golyóálló mellényeket és a pisztolyokat, a tartalék táraikat, szétosztja. Pulóver alá vegyétek a mellényeket, anorák most nem kell, nehezebben mozognánk. És ne csizmat húzzatok, edzőcipőt, tudjátok, hason rúgás, tarkóütés, ha lőnek, lelövik őket, itt nincs mese, ezek nem a baptista szeretetszolgálat emberbarát aktivistái. Utána Wim azonnal hívja a barátját és a mentőket. Ezúttal lehúzzuk a kesztyűt a kezünkről, vegyetek el pénzt, adj ide kétezret, Rodicám. Elbúcsúzunk, holnap jövünk, sajnos pontosan most kell menni, olyan jól belelendültem az írásba, vigyázzatok, néz Carmenre és Violára, ha repültök, lehetőleg kerüljétek el az átjárót, a zöld fény és Borromeo Colmi vonzzák, és kíváncsi. Vigyázz magadra, csókolom meg. Vigyázok, voltam én már nehezebb helyzetben is. Ha reggelig nem kaptok hírt, fordul meg az ajtóból Wim, Martin úr hívja fel a barátomat. Átad egy névjegyet, ráírtam a hátára a rotterdami ház címét is, tíz percen belül ott lesznek. De lehet, már későn, sóhajt az öreg. Mindegy, reggel mindenféleképpen hívd fel, mondd el neki, ha megoldjuk mégis, akkor természetesen azonnal telefonálunk! Ébren leszünk, nyugtatja meg János bácsi, vigyázzatok! Lóra, indul el Dorel, ötven perc múlva indul a repülő, a Mercedes-szel megyünk, az gyorsabb. Elrobognak. Ez gyorsan ment, sóhajt Martin úr, de Natasa és Doina szemüveg nélkül védtelenebb. Kár, hogy nem öt szemüveget zsákmányoltunk a kínai lányoktól. Kéne szerezni, sóhajt Carmen, el kéne repülni Kínába, Natasa ismeri Veng tábornokot, hátha adnának, csak éljék túl! Eddig kellett volna gondolkodni, csak mi állandóan halogatunk mindent. Gyerekek, ússzunk, mert megbolondulunk. Hozzatok le, kéri Carmen Attilát, vörösbort és ásványvizet. A ma esti repülés elmarad, néz könnyes szemmel ránk Viola, miután kiszállunk a medencéből, képtelen vagyok koncentrálni. Most ne menjünk a jakuzziba sem, zuhanyozzunk, és irány az ebédlő, vezényel Carmen. És a bor? Hagyd itt, a legjobb helyen van, ma még jövünk. Ettől félttem, mondja Martin úr, elég hamar eljött. Érdemes kockára tenni hatszázezer márkáért az életüket, bámul ránk Frédi. Most nem a pénzről van szó, töpreng János, egyszerűen megsajnálta a lányokat. Láttatok, hogy lőnek, legyint Dirk, és Wimnek vannak altató töltényei is, ha már harcolni kell, néhányat élve akar elkapni, hogy a rendőrség szedje ki belőlük, amit tudnak, és göngyölítsék fel az egész csempészbándát. Natasa mondta nekem, amikor elbúcsúztunk, szólalok meg, hogy megpróbál egy szuggesztiót, igaz, ilyet még nem csinált senki, de hátha sikerül. Kifejtenéd érthetőbben, fordul felém Dirk, talányosabbak vagytok, mint valaha. Olyanokat, magyarázza Ibolya, mint amilyeneket az öreg szokott, hátha mind a húszat el tudja altatni. Vagy beléjük lövik az altató golyókat, vagy mit tudom én, Natasa sokkal jobban tudja, és a háttérből mi is segíthetjük. Ha nem sikerül elkerülni a tűzharcot, aligha úszhatják meg, akkor könnyen meglöhetik őket, mert ezek is tudhatnak lőni! Úgy, ahogy ők, mondja mély meggyőződéssel Frédi, senki nem tud. Feldobtam az egydolláróst, Natasa kapásból lőtte át. Gondold el, hogy honnan jöttek, elvégre a CIA és az FSZB a világ két leghíresebb titkosszolgálatosa. Csak Kriszti ne hősködjön, sóhajt Zsül, neki nincsenek természetfölötti képességei. S Wimnek sem, sajnos, le-

gyint Zita, rá kell beszélünk őket, ha túlélük, hogy sikereik csúcsán hagyják abba. Kerestünk eleget. Kinek kell pénz, áll fel Myrna, nekünk is elég van, és nektek is. És vannak a rulettkaszinók és a lóversenyek, jegyzi meg talányosan Carmen. Nem mondd, hogy látjátok a nyerteseket is, bámul ránk Attila, és nevetni kezd. Ilyen nincs, senki sem látja a nyerteseket. Jó, legyint Carmen, majd kiderül, de ruletten Natasa és a herceg már nyertek Violetának száz-ezer dollárt. Dirk legyint, véletlen lehetett. Martin úrra néz. Nem tudom, hívjam-e a rotterdami kapitányt. Ne, csak keresztbe tennének nekik! Natasa tudja, amit tud, megcsinálja, higgyétek el, a hajuk szála sem görbül. S ha igen, néz maga elé Carmen, mennek a fényvilágba, s az öreg majd visszahozza őket. De hátha tud az egészről, néz ránk Luci, és mégis segíteni fog. Nagypát soha nem lehet kiszámítani, áll fel Tóbiás, és az ablakhoz sétál, lehet, most azért nem segít, mert kíváncsi, hogy mire képesek. Számára nincs kockázat, legfeljebb lelövik őket, s ha meghalnak, majd visszahozza. Azért szeretném, ha ezt elkerülnék, sóhajt Viola, túlságosan korai lenne megismerkedni a boldog és szép fényvilággal. Mindannyian idegesek vagyunk, de feleslegesen izgulunk, fordul meg Tóbiás, úgysem tudunk segíteni! Gondolod. Jó, most úgyis felülnek a repülőre. Mennyi Rotterdam? Másfél óra. Majd szóljatok, nincs itt az élő óránk, s akkor mi, az X faktor, Ibolya, Carmen, Viola, Anka, Luci, én és ti is, Piros, Roxána, Tóbiás és Béla felmegyünk a könyvtárba, összefogjuk a kezünk, és rájuk koncentrálnak! Remélem, látni fogjuk őket, és hátha erősíteni tudjuk Natasát, mert csak rá számíthatunk. Ha sikerül a szuggesztió, akkor megússzák, különben húsz kitanult és dörzsölt csirkefogó ellen nehéz lesz, sóhajt Martin úr. Te hiszel ebben a fekete mágiában, bámul rá idegesen Dirk. Nem nyitok vitát, legyint az öreg, fel vagy dülva, s véleményt nyilvánítasz olyan jelenségekről, amelyekről halvány fogalmad sincs. Egy úriember csak olyasmiről beszél, amit ismer. Neked még mindig nincs fogalmad arról, hogy ők mire képesek? Ha csak károgni tudsz, inkább hallgass. Rodi feláll, bekapcsolja a magnót, táncoljunk, javasolja, mindannyian idegesek vagyunk, előbb-utóbb összeveszünk. Nem veszünk össze, mondja Dirk, bocsáss meg, Johann, ideges vagyok, bár sikerülne Natasának. Többen felállunk táncolni, nem megy, mondja Tóbiás, hagyjuk abba, úgyse tudunk másra gondolni. Hogy hogyan telik el másfél óra, nem tudom, nem beszélünk, mindenki maga elé mered, közben megjön Dorel is, tölt magának egy vizespohárba vodkát, és megissza, reszket a keze. Frédi és Jákob észreveszik, hogy elfogyott a vörösbor, lemennek, hoznak. Gyertek, áll fel Ibolya, menjünk a bátyám egykori könyvtárába, hátha ott van még Ödön szelleme. Ő kellene, kacag Huttera, nem megyünk túl sokra a szellemével. Körbeállunk. Mit kell csinálni, bámulnak ránk. Koncentrálni, rájuk gondolni, magyarázza Viola, hamar kiderül, hogy erősítjük-e őket. Szorítom a Viola és a Luci kezét, remegnek. Nyugodjatok meg, így nincs értelme. Húsz másodperc múlva meglátjuk a rotterdami repülőteret, most szállnak le a gépről, meglepően vidámak. Két taxival indulnak meg a rakparti ház felé, előtte két házzal szállnak ki, beszélgetnek, hogy miről, nem halljuk. Megkerülik az épületet, nem a kapun, hanem a hátsó bejáraton akarnak bemenni, hallom magamban az Ibolya hangját. Látjuk, amint átmásznak a magas kerítésen, megindulnak a magas épület fele, a félhomályban. Natasa hirtelen megáll, félkörben sorakoznak fel a háta mögé. Natasa felemeli a kezét, olyan, mint egy áldást osztani készülő papnő. Most erősíteniünk kell, csak rá koncentrálnak, hallom magamban a Carmen hangját. Natasa három perc múlva leengedi a kezét, mosolyog, mond valamit, nem értjük, a többiek elképednek. Bemehetünk, segítettek a szerelmeim, halljuk meg váratlanul a hangját, nagyon erősek, biztosan bevonták a többieket is! Együtt is erősek, de velük még magabiztosabbak, rám tudtak koncentrálni, azt hiszem, sikerül. Megindulnak a sötét ház fele, bemennek, hirtelen gyulladnak meg a fények, mindenütt alvó

embereket látunk, mintha el lennének varázsolva. Natasa, Evelin és Doina sorra teszik kezüket a homlokukra, huszonegy férfit számolunk össze a különböző szobákban. Ezek most legalább négy órát fognak aludni, fordul Natasa Wim felé. Van itt telefon? Van, fedezi fel Kriszti. Hívjad a barátodat, jöhét egy rohamosztag, vigyék el ezeket, hozzanak mentőautókat is. Mi megyünk a lányok után, rájuk is hatottunk, azt hiszem, alszanak ők is. Natasa, Evelin, Doina és Kriszti lemennek az alagsorba, kiszabadítják az elbódított lányokat, felviszik őket, háromszor fordulnak, leülnek. Evelin felugrik, drótvágó ollóval lép a telefonhoz, elvágja a zsinórt, majd a térfigyelő kamerák huzalait is kiszedi, táskájába rakja a kazettákat. A ház előtt, az utcán villognak a rendőr- és a mentőautók, megjelenik egy magas, fekete férfi, meglepetten öleli magához Wimet. A rendőrök sorra megbilincselik és kiviszik az alvó banditákat. Meddig fognak aludni? Legalább négy órát! Addig rács mögé kerülnek, ha magukhoz térnek, majd elbeszélgetünk velük. A lányok fele fordul, bemutatkozik, kezét csókol. Ez nem játssza meg magát, hallok a Roxána hangját, ez egy igazi férfi. Megjelennek a fehér köpenyes ápolók és orvosok is, odamennek az elkábult lányokhoz, vizsgálják és hordágyra fektetik őket. Itt van mind a kilenc. Mi ezt a kettőt keressük, mutatja Evelin. Szólj a szülőknek, magyarázza Wim a kapitánynak, küldhetik a csekket. Biztosan a többi szülők is fognak valamit adni, elvégre hálásak lehetnek, kiszabadították a lányukat. Itt a csekkszámunk, adja át Kriszti, ide utalhatják át a pénzt. Hatszázezer márkáért tettétek kockára az életeteket, te bolond vagy, Wim? Azt hiszem, igen, de döntöttem, most, a sikereink csúcán hagyjuk abba. Vége, döntöttem, nem csináljuk tovább, úgyse vagyunk képesek minden elrabolt gyermekre és lányra segíteni. Már jó a híre a *Négy amazonnak*, szögezi le a kapitány, de ez hogy sikerült, hogyan altatták el őket, bámul Natasára. Szuggesztíó, legyint Kriszti, maga, uram, ezt úgysem értené. Végül mindegy is, legyint a férfi, a lényeg az, hogy vérontás nélkül sikerült. Újra kezét csókol a lányoknak, Wimhez lép, megöleli, kiviszlek a reptérre, mondja, egy félóra múlva indul egy repülő Münchenbe. Onnan taxival mehettek haza, de lehet, találtak buszt is. Látjuk, hogy beülnek két rendőrautóba, tíz perc múlva a reptéren vannak, Kriszti indul a jegyekért, húsz perc múlva felszállnak. Elengedjük egymás kezét, kimegyünk, Carmen pont-ról pontra foglalja össze, mi történt. Tudatok segíteni, néz ránk elismerően Martin úr. Induljak eléjük, áll fel Dorel. Felesleges, amellettt ittál is, így Carmen, ők megoldják, a nehezen túl vannak, bérelnek egy buszt, és indulnak haza, ne féltsd te a kislánykánkat, nem ejtették fejre, ha hallottátok volna, ahogy ránézett a rotterdami parancsnokra, és nagyvonalúan jegyezte meg, szuggesztíó, maga ezt úgysem értené, uram. Elképesztő a szemtelensége. Nem is szemtelenség, legyint Martin úr, ilyen ő, feltalálja magát. De vigyázzatok Münchenben, vág közbe János bácsi, a maffia haragja elérhet bárhol és bármikor. Azt hiszem, nekik nem is szabadna megjelenniük. Három szemüveg van, sorolom, Natasa, Evelin, mert ő is kíváncsi Hansra, és Kriszti, ő a szervező, jöhetnek, Doina és Wim pihenjenek, rájuk fér. Meggyőzzük. Doinának úgyis elege volt már az egészségből, suttogja Dorel. De Wim is elmondta, hogy visszavonulnak. Mindannyian hallottuk, néz ránk Ibolya, nem? Bólintunk. Igaza van, helyesel Martin úr, de azok a szemüvegek tényleg védenek? Kipróbáltuk, az erőtér véd. Persze, azt nem lehet tudni, hogy mi történne, töpreng Béla, ha, mondjuk, Kalasnyikovval vagy Uzival lőnének rájuk. Te tudsz az Uzikról. Az én időmben is voltak, nem olyan rég tűntem ki a képből. Azt hiszem, igen, de a mesterlövészek golyóitól biztosan megvédik őket, és azok távcsöves puskával lőnek, nem géppisztollyal. De a többi, a neheze csak ezután következik, folytatja komoran János bácsi. Igen, sóhajtott Martin úr, a maffia ezt az utolsó két ügyet már nem nyelheti le. Brutálisan avatkoztak be, és eddig harminchárom emberüket dobták fel. Bosszút fognak állni, mert ilyenek. Kriszti most csillog-

tathatja az angol nyelvtudását is, holnap itt fog nyüzsögni a világsajtó. Ahogy jön, megitatjuk, megetetjük, és azonnal el is altatjátok, néz Violára Zsül, aludjon és tündököljön. Meg kell gondolja, mit beszél. Csak először pihenjen, mondja János, épeszű ember nem gondolta volna, hogy Natasa ilyen egyszerűen oldja meg. Ezzel bekerülhet a *Rekordok könyvébe*. Ha valahová be akar kerülni, az pontosan a *Rekordok könyve*, röhögök. Rossz rágondolni is, mi lehetett volna, ha mégiscsak kellett volna lövöldözni. Huszonegy bűnözőt átadtak a rendőrségnek, foglalja össze Martin úr, s megkerült kilenc elrabolt lány! Tíz, javítja ki Carmen. De igazuk van, abba kell hagyni, nem kell megvárni a buktákat. Attól még seggbe durranthatják őket, vigyorog kesernyésen Huterá. Nem akarom az ördögöt a falra festeni, de... Nem festesz semmilyen falra semmilyen ördögöt, legyint Dirk, világosan tudjuk, hogy bosszút fognak állni. Volt időm tanulmányozni a bűnözők lelkivilágát, gondolkodásmódját. El lehetünk készülve mindenre.

NAGY IMRE GYULA, Kompozíció félkörökkel III., 2018